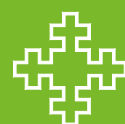

NUMMER 02 / 2012

mission

**Jag tror
Vardag i Fangliao**

FINSKA
MISSIONS-
SÄLLSKAPET

Finska Missionssällskapet

Besöksadress:
Observatoriegatan 18
00140 Helsingfors
Postadress:
PB 154
00141 Helsingfors
www.mission.fi/fms
fms@mission.fi
personlig e-post:
fornamn.efternamn@mission.fi

Chefredaktör:

Marika Björkgren-Thylin

Redaktör:

Joanna Lindén
ISSN 0357-296X
153. årgången

**Missionspedagog och
tf chef för svenska sektionen**
Camilla Skrifvars-Koskinen
tfn 09-1297 360

**Sekreterare för barn-
och ungdomsarbetet**
Carre Lönnqvist
tfn 09-1297 263

Understödskoordinator
Britt-Helen Lindman
tfn 09-1297 266

Informatör
Joanna Lindén
tfn 09-1297 264

Byråsekreterare
Maria Westerling
tfn 09-1297 282

På pärmen: Edita Chapata ställer upp som hemvårdare i byn Chamwinja i Dedza, Malawi. Hon besöker personer som insjuknat i aids och tar hand om dem i deras hem samt ser till att de får bromsmedicin. Foto: Joanna Lindén

Camilla Skrifvars-Koskinen
tf chef för svenska sektionen

LEDARE

Tro på morgondagen

Jag vill känna tro

Jag vill känna morgondagen nalkas här i lugn och ro

I en vintervärld, finns det någon tro?

Jag vill känna önskan om en tid så ljus som friheten

Känna tro igen

Under de senaste dagarna har de här sångraderna av Marie Fredriksson ljudit i mitt huvud. Med världsluset vaknar livsandarna och tron på ljuset återkommer efter mörkret i vintervärlden. Kanske texten ovan känns lite banal, men ju mer jag läser texten desto fler nyanser hittar jag. Jag vill känna tro, en tro på att det kommer en morgondag, en morgondag som nalkas i lugn och ro.

Det finns många runt om i vår värld som har svårt att hitta tron på en morgondag, på grund av fattigdom, förtryck, oroligheter och förföljelser. Genom missionsarbetet får vi vara med och förmedla tron på en morgondag till våra medmänniskor. Finska Missionssällskapets slogan är "Kärlek, Tro, Hopp – från människa till människa". Vi som har mött Guds kärlek och lärt känna Jesus vi har också en drivkraft i den kärleken. En kärlek som driver oss att se andra och varandra, som gör att vi vill ge vidare den tro som vi har hittat. I mötet med Kristus sker det något med oss och vårt liv. Vi börjar se livet i ett större perspektiv där vi kan ana en större plan för världen och våra egna liv. Plötsligt ser vi att vårt liv också kan betyda något för någon annan. Det jag har fått är inte bara tänkt för mig utan det gäller alla. Elie Wiesel uttryckte sig på följande sätt: "Vårt liv tillhör inte längre bara oss själva: det tillhör alla dem som verkligen behöver oss".

Varens ljus som bryter vintermörkret är också en bild av vad som händer när Guds kärlek bryter igenom i en människas liv. Plötsligt kan man ana att mörkret är besegrat. På samma sätt kan missionsarbetet på olika sätt hjälpa människor att hitta en tro på framtiden och ett hopp att mörkret och svårigheterna ska vika. Många kristna bröder och systrar som lever i länder där det innebär livsfara att vara kristen, orkar ändå vidare för att de mött Kristus och hans kärlek och därför bär de med sig tron på en ljus framtid i frihet. En kvinna som lär sig läsa och räkna ser plötsligt möjligheten till en förändrad framtid. En framtid som innebär inkomster, försörjning av familjen och en väg ut ur fattigdomsspiralen. En människa som tidigare varit utstött, saknat rättigheter och människovärde får plötsligt en morgondag när någon annan är beredd att stå upp för henne och hennes människovärde och rättigheter.

En människa som mött Guds kärlek har en skyldighet att dela med sig av den tro och tillit som den ger inför morgondagen. En tro som väcker hopp. Ett hopp som sprids från människa till människa.

"Barmhärtige Jesus du ingjuter i våra hjärtan en tillit, som gör det möjligt för oss att förmedla våra närmaste hoppets låga". (Broder Roger)

Camilla Skrifvars - Koskinen

CITATET

"O Gud, låt ingen lida nöd,
beskydda folk och länder,
ge alla människor dagligt bröd.
Du som all välfärd sänder,
lär oss att dela med oss så,
att ingen hungrig måste gå.
Rör du vid våra hjärtan."

Psalmboken 473: 1

>> Ny generalsekreterare vald

Senegals lutherska kyrka, ELS, samlades till synod i Fatick i slutet av mars. Mötet var det 27:e i ordningen. Under dagarna godkände de 123 delegaterna kyrkans förnyade reglemente. Finska Missionssällskapets långvariga missionär Katriina Mäkelä har tillsammans med kyrkans medarbetare utarbetat reglementet. Pastorens pensionsålder, 55 år, samt vissa frågor angående kyrkans syn på äktenskapet, föranledde de största diskussionerna.

Kyrkomötet valde Pascal Kama till ny generalsekreterare för kyrkan. Pascal Kama har studerat som sällskapets stipendiat vid Cheikh Anta Diop-universitetet i Dakar. Mandatet som generalsekreterare är fyra år, med möjlighet till förlängning. Enligt det nya reglementet bör kyrkostyrelsen ha minst två kvinnliga medlemmar, varför primärskötare Yande Faye invaldes som den andra kvinnliga representanten. Teologie studerande prästfrun Mame-Coumba Faye är medlem sedan tidigare. Också prästerskapet fick en representant till i och med att pastor Moïse Faye invaldes som ny medlem.

Nuvarande generalsekreterare Ndibocor Ndiaye, vice-president Joseph Senghor samt kyrkans president Abdou Thiam. T.h: Några glada delegater på paus.

>> Grundstensmurning för sjukhusbygge

Senegals lutherska kyrka bygger ett sjukhus i byn Ngouloul Serer i samarbete med den franska missionsorganisationen DEFAP, cirka 11 kilometer söder om kyrkans centralort Fatick. Finska Missionssällskapet deltar genom missionären Ann-Katrin Store, som kyrkan utsett till projektkoordinator.

Före kyrkomötet samlades kyrkans präster, medarbetare samt övriga församlingsbor och bybor till en välsignelseakt inför bygget, med högtidlig murning av den första stenen. Kyrkans president Abdou Thiam höll både andakt och bön tillsammans med den förra presidenten Pierre Séne.

Sjukhuset byggs invid riksvägen där det finns många omkringliggande byar som inte har möjlighet till sjukvårdstjänster på nära håll. Kyrkan hoppas kunna erbjuda tjänster för de allra

Bön för det nya sjukhusprojektet. Fr.v. förra kyrkopresidenten Ndeb Diouf, nuvarande president Abdou Thiam samt pastor Dirk Stadlander från ELCA (Amerikas ev.luth.kyrka).

mest utsatta, gravida kvinnor och små barn i första hand. På lång sikt har kyrkan en vision om både sjukhuskapell och läs- och skrivkunnighetsklasser i byn. Kroppslig och andlig vård går hand i hand i detta projekt.

>> Påverkansarbete i fokus

Finska Missionssällskapets chef för påverkansarbetet, Kristiina Rintakoski, besökte Senegal i mars. Under besöket samlades kyrkans präster och medarbetare samt sällskapets missionärer till ett seminarium om påverkansarbete och dess möjligheter i Senegal.

Rintakoski besökte också Amnesty, PRICA, en organisation för relationer mellan muslimer och kristna i Västafrika, samt Institut Goré, ett fredsinstitut grundat av förra presidenten Abdou Diouf och den franska presidentfrun Danielle Mitterrand. Missionärerna Katriina Mäkelä samt Ann-Katrin och Tor-Erik Store deltog också i besöken hos de olika organisationerna. Mötena gav upphov till nya kontakter och ett vidare perspektiv på kyrkans och missionens möjligheter och skyldigheter att arbeta för de allra svagaste och mest utsatta i samhället.

Fr.v. missionär Katriina Mäkelä och Kristiina Rintakoski. I bakgrunden syns missionär Aulikki Tertsunen samt projektkoordinator Penda Ndiaye.

>> Flyktingar från Mali

I april vistades ett 40-tal personer från Kamerun tillfälligt i Fatick, den lutherska kyrkans centralort i Senegal. De arbetar som missionärer i Mali sedan 2008, utsända av Kameruns lutherska kyrka. När säkerhetsläget försämrades i Mali efter en statskupp i mars uppmanades missionärerna söka skydd hos den lutherska kyrkan i Senegal.

”Polisen sköt vilt i Bamako, hus och hem förstördes utan åtskillnad, vi upplevde oss som utlänningar vara i fara. Dessutom stängdes gränserna och penningtransaktioner kunde inte göras. Därför uppmanades vi av vår kyrka att söka oss till Senegal”, berättar den ansvarige pastorn Pierre Molnu.

Gruppen kom över gränsen utan visum. Gränsmyndigheterna godkände Malis lutherska kyrkas begäran att låta dem passera på grund av humanitära skäl. Den ansvarige pastorn har besökt Senegals inrikesministerium tillsammans med Senegals lutherska kyrkas generalsekreterare för att ordna gruppvisum, så att de skall kunna röra sig i landet och eventuellt resa vidare.

Gruppen inhystes vid kyrkans center i Fatick, men tillbringade dagarna på gården intill kyrkopresidentens hem, där man spänt upp ett tälttak som skydd för solen.

”För tillfället går det ingen nöd på oss, men osäkerheten tär på krafterna. Största problemet just nu är dricksvattnet, kranvattnet i Fatick går inte att dricka. Brunnsvattnet är inte helt rent, och vissa av oss börjar få magsymptom. Om situationen lugnar ner sig i Mali vill vi snabbt återvända, oron för våra små församlingar som finns i Mali är stor. Om oroligheterna drar ut på tiden, måste vi nog söka oss till vårt hemland”, säger Pierre Molnu.

Text och foto: Ann-Katrin Store

Carola samtalar med indonesiska närvårdare i Hengchun och delar samtidigt ut litteratur.

Uppfinningsrikedom i Fangliao

Carola Salo-Back och Lars Back brinner för sina arbetsuppgifter i Taiwan: evangelisations- och församlingsarbetet i Fangliao, Chaochou och Hengchun.

Intervju: Joanna Lindén

Foto: Carola Salo-Back och Lars Back

När paret flyttade till Taiwan hösten 2007 gav den lutherska kyrkans ledning dem uppgiften att utveckla missionsarbetet och verksamheten i den lutherska församlingen i Fangliao, grundad 1971.

– För mig var det enkelt att anpassa mig till arbetet eftersom jag kunde språken, säger Carola, som var missionär i Taiwan åren 1981-1999.

Lars mötte en hel del utmaningar under den första tiden i landet. Efter att ha verkat bland kinesiska gästarbetare under fyra år som missionär i Israel fick han fördjupa sig i en helt ny livsmiljö.

– Kulturen här är helt annan än i Israel där jag tidigare kände mig hemma. Carola har ju varit här 18 år tidigare så för henne var det som att komma hem igen. Men nu har jag länge varit varm i kläderna och trivs för det mesta bra. Kort sagt så har det gått bra och vi har fått hjälpa många i vår omgivning.

Den första tiden i Fangliao bjöd också på en del lustiga äventyr.

– När vi var nya här satte jag mig på ett tåg som for åt fel håll. Jag skulle norrut där Carola hade hittat nätta byxor åt mig och jag skulle förstås prova dem. Vi den tiden målade jag väggarna i samband med renoveringen av kyrkan och hade knappt om tid. Visst skulle jag ha hunnit hoppa av tåget men det skulle ha verkat ovärdigt att rulla på perrongen. Nu steg jag istället av på första station på östra sidan. Historien fick många att skratta!

Utåtriktad verksamhet

Lars arbetar nu deltid med att ta hand om församlingens och Finska Missionssällskapets fastigheter. Första söndagen varje månad är Lars ansvarig chaufför i Chaochou församling och deltar också i gudstjänsterna.

– De gamla är så glada och tacksamma för hjälpen. Själv tycker jag om att sjunga och ibland lägger jag till egna ord i sångerna som sjungs vid gudstjänsterna. I min egen version är Jesus i centrum. Det händer sig

att jag rörs till tårar.

Den evangelisk-lutherska kyrkan i Taiwan har idag 1 800 medlemmar och 17 församlingar. Kyrkan har 9 präster och 10 evangelister i tjänst.

– Församlingarna satsar på bibelstudier, skolning för lekmän och ledare, dels i samarbete med det lutherska seminariet i Hsinchu. Alla satsar på uppsökande verksamhet, för att nå nya människor och grupper med evangeliet. Det kan vara i form av så kallade gospel tea parties, hobbygrupper, engelska- och själavårdsgrupper. Verksamheten når bland annat pensionärer och de äldre, skolbarn och ungdomar samt småbarnsmammor. Morgongymnastik intill kyrkan eller i parken i form av lovsångsdans har någon församling också prövat på.

Lars och Carola berättar att taoismen och buddismen har fått ett uppsving i Taiwan.

– Taoismen och buddismen framförs hela tiden i filmer på tv och får statligt stöd. Man vill få fram att dessa är taiwanesiska religioner och grund för kulturen. Templen ordnar med lockande aktiviteter för ungdomar. Här har kyrkan en verklig utmaning.

Stort intresse för religiositet

Carola berättar att de som är mera öppna för de västerländska influenserna lättare kan anamma kristendomen.

– Den kända amerikanska korgbollsspelaren Jeremy Lin, född i Taiwan är en beaktande kristen och har blivit en kändis i Taiwan. Hans kristna profilering har aktualiserat den kristna tron för många på ett positivt sätt.

Går det att tala öppet om religion i Taiwan?

– Religion kan man i regel alltid tala om med kineserna och taiwaneserna utan att man upplevs närgången eller påträngande. De flesta människor är mycket religiösa och i en ekonomiskt osäker tid så är det desto viktigare att hålla sig på god fot med avgudarna och andarna. De stora offerdagarna och gudars- och templens födelsedagar firas med

Isabelle från London tillsammans med Carola.

Carola och Lars i Taiwan:

Våra arbetsuppgifter: evangelisation och församlingsarbete i sydliga landsbygdsprosteriet, huvudsakligen i Fangliao, Chaochou och Hengchun, samt sporadiskt i någon annan församling. Eftersom prosteriet bara har två präster i tjänst har nattvardsgudstjänst med predikan varit en både kär och tidskrävande uppgift för Carola det senaste året.

Här bor vi: på sydkinesiska havets strand i Fangliao, i tredje våningen i ett sju våningar högt hus, det enda på orten.

Gör på fritiden: fritid? Men måndagar försöker vi hålla som ledig dag, motionerar, d.v.s. simmar och promenerar raskt, bakar bröd och kakor, som ofta delas ut vid hembesök och till vänner som hälsar på, gengåvor då vi välsgnats med frukter som odlas i dessa trakter.

Läser just nu:

Carola - The God Who Answers by Fire, A Jewish Saga, June Volk's memoarer.

Lars - jag är dålig på att läsa böcker (i vågrätt läge går det inte alls) men nu och då försöker jag mig på Ihmisen poika, skriven av ortodoxa prästen Aleksandr Men, från en judisk familj.

Våra understödsförsamlingar i Borgå

stift: Nedervetil, Karleby, Nykarleby, Vörå, Lappfjärd-Kristinestad, Hangö, Lovisa och Petrus församling. Dessutom har vi gott bönestöd från Jeppo församling, de ber för oss varje söndag i gudstjänsten.

"Vi avnjöt fyra semesterdagar och var på bröllop till Hong Kong. Agnes och Johannes Lyttback gifte sig 29.01.2012. Här under vigseln sjöng vi "I Kristus finns ej öst och väst och inte syd och nord, en kärlekens gemenskap blott kring all vår vida jord." Psb 459.

Evangelisten Henk räknar kollekten efter en gudstjänst där Carola predikade. Församlingen gör sig redo för den gemensamma lunch som ordnas andra söndagen i varje månad.

- » enorma festligheter, processioner, fyrverkerier och smällare, t.o.m. in på småtimmarna. Affärsmännen måste offra, "pai-pai", vilket är dyrt och tar tid, allt för att trygga lönsamheten, framgången och harmonin, säger Carola.

Barnen med i verksamheten

Många föräldrar vill att deras barn deltar i församlingens aktiviteter i Fangliao, trots att de själva inte är församlingsaktiva.

– Föräldrarna sänder gärna sina barn till kyrkan och vill att de ska få kristen undervisning. Församlingen har rykte om att fostra till god moral och karaktär och gott uppträdande. Församlingen ses som något tryggt och hederligt, men föräldrarna själva kan inte tänka sig att lämna taoismen eller buddhismen eller förfädernas andedyrkan.

Vilka samhällsreaktioner möter nykristna i dagens Taiwan?

– Många uppsatta personer och kändisar är kristna så det kan i vissa fall ge en viss status att bli kristen. Men sedan finns det familjer som är mycket traditionella och bundna vid sin religion, buddhism eller taoism, och då kan nykristna stöta på motstånd hemma. Dyrkan av förfädernas andar binder många i familjens traditioner och religion. Några hedersmord har vi inte hört om här, berättar Carola och Lars.

Vad har ni gjort den här månaden?

– Jag har gjort en del predikoförberedelser och hembesök, förutom det vanliga mötesschemat. Härom söndagen mötte jag en ny gudstjänstbesökare i Hengchun, som önskade få dopundervisning. Som en glad överraskning deltog hon med sin kollega i det engelska bibelsamtalet i Fangliao, som ligger en timmes resa med buss från Kenting där de jobbar, berättar Carola.

Lars har också satt igång med ett syprojekt.

– Jag har under många år suttit och sett på fyra skruvar som håller fast ryggstödets mjuka del och funderat på att där kunde någonting häftigt fästas så att inte biblar och sångböcker tar upp så många platser. Nu har jag sytt 35 stycken tygväskor med tre fickor. Bibeln, sångboken och en större ficka för ett sånghäfte i A4 format. Symaskin hade vi lånat av Winnie från Metodistkyrkan i Pingtung. Nu måste hon

själv ha sin symaskin så tre väskor får jag sy på svärmors maskin under vår semester.

Lars uppfinningsrikedom och tålmod var till stor hjälp.

– Alltid kan man lära sig någonting nytt. Jag visste ju förstås att en symaskin har en spole och hade också sett hur mamma förr i världen spolade men så långt sträckte sig mina kunskaper. Det tog länge för mig att konstruera och pröva mig fram. Många gånger konstaterade jag högt, "det här klarar jag inte!" men efter en stund frågade jag mig lika högt: "varför detta missmod nu, jag brukar ju inte ge upp". Så igen ett nytt försök. Till slut var jag nöjd med designen och alla mått. Resultatet har blivit till stor glädje i vår församling. Jag brukar säga att nu kan väckelsen bryta ut, nu har vi rum för 40 personer i kyrkan.

Hur firade ni påsk?

– Till vår glädje fick vi besök av vår vän taiwanesiskan Isabelle, gift med en engelsman och bosatt i London. Hon har skrivit sin doktorsavhandling om immigrantkvinnors anpassning till och integrering i det taiwanesiska samhället på basen av intervjuer hon gjorde för ett par år sedan med våra vänner i Hengchun, Fangliao och Chaochou.

Påskdagen firades med nattvardsgudstjänst i Fangliao, Carola predikade.

– Det var lunch efteråt och vi fick påskägg med oss att dela ut till grannar och vänner.

Ni är på väg till Finland i sommar, vad väntar då?

– Vi reser hem så att vi hinner till FMS-missionsfesterna i Fredrikshamn och Kronoby och får uppleva gemenskapen där och träffa missionsvänner, f.d. medarbetare och knyta nya vänskapsband. Vi vet redan om besök i fem församlingar. Mycket gärna besöker vi våra understödsförsamlingar som stöder oss ekonomiskt och i bön.

Det blir många goda återseenden med familj, släkt och vänner. Carolas studentklass firar sitt 40-årsjubileum i sommar och Lars kommer att återse sitt första barnbarn Laura.

– Jag väntar på att få höra henne säga "hej affa". Hon sade så nätt "hej" på skype på skärtorsdagen. Någon månad tidigare hade hon mitt i allt sagt "affa" där hemma i Vanda, berättar Lars.

Om katastrofhjälpen 2011

När en katastrof inträffar står Finska Missionssällskapet i beredskap att hjälpa de nödställda genom sina lokala samarbetsorganisationer och kyrkor. Så här fördelades katastrofhjälpen förra året.

Etiopien: Sammanlagt 280 000 euro gavs till offren för torkan i Etiopien. Hjälpen gick till området Gasara där över 19 000 människor var i akut behov av mathjälp efter att skördarna slått fel.

Östra Jerusalem: Augusta Victoria-sjukhuset i östra Jerusalem, ägs av Lutherska Världsförbundet, och är det enda sjukhuset som ger cancervård för palestinier på hela Västbanken och Gazaområdet. På grund av spänningarna i området blev sjukhuset utan sitt vanliga understöd och därför beviljade sällskapets katastroffond 75 000 euro för arbetet.

Kambodja: I november gavs 70 000 euro till offren för översvämningarna i Kambodja, då över 150 000 människor blev tvungna att lämna sina hem.

Colombia: 50 000 euro för att hjälpa översvämningsoffren i mars 2011.

Malawi: 50 000 euro gavs till offren för översvämningarna i Karonga i norra Malawi.

Tanzania: 20 000 euro för skadorna efter en explosion i ett ammunitionslager. Explosionerna orsakade 32 människors död och gjorde 4 000 människor hemlösa. I december beviljades också 20 000 euro till offren för ett jordskred i trakten kring Kilimanjaro, Arusha och Mbeya, som gjorde 7 000 personer hemlösa.

Thailand: 6 000 euro till offren för översvämningarna i Thailand.

Finska Missionssällskapet riktar ett varmt tack till alla som stöder katastroffonden.

I katastrofsituationer garanterar Finska Missionssällskapet att hjälpen når fram och att medlen används effektivt. Hjälpen når nödställda oavsett religion, etnisk bakgrund eller nationalitet.

NYHET: Grattis-kort

Du kan hjälpa de som drabbats av katastrofer genom sällskapets nya gratulationskort.

Beställ korten genom att ringa 09-1297 282 eller skicka e-post till fms@mission.fi

Seppo Rissanen
skribenten är direktor för
Finska Missionssällskapet

När hjälpen fram?

DIREKTORNS HÖRNA

Tidningen Mission föddes ursprungligen ur ett behov av att informera finländarna om vad som händer i det kristna missionsarbetet runt om i världen. Efter att de första missionärerna åkt iväg följde man noga med utvecklingen av deras arbete. Så småningom kom även berättelser om andra upplevelser och utvecklingen på det kyrkliga livets olika områden. Den information som Mission förmedlade fördjupade den bild som missionärerna gav när de besökte hemlandet. Med tiden blev också informationskanalerna mera mångsidiga. Idag kan vi till och med följa med arbetet i realtid, till exempel på Facebook.

Vid Finska Missionssällskapet har vi alltid satt stor vikt på att alltid kunna ge tillförlitliga uppgifter och en klar bild av vårt arbete. Behovet av information växer ständigt, trots dagens snabba nyhetsflöde. Många vill ha mycket exakta besked om de projekt som är på gång och speciellt finansieringen av dem. Man vill också veta vad som lyckats och vad som misslyckats. Dessutom vill man gärna få exakta upplysningar om de etiska aspekterna.

Jag känner glädje över det här ökade behovet av mångsidig information. Det visar på att den som är nyfiken tar vårt arbete på allvar. Samtidigt sätter det stora krav på aktören. Ibland är det svårt att få fram den information som vi behöver från våra samarbetsparter som verkar i bräckliga samhällen. Angola och Pakistan är exempel på länder, där infrastrukturen inte fungerar och där människornas utbildningsnivå är låg. På grund av detta är det svårt att alltid uppfylla de exakta villkor som rapporteringen kräver. Trots det känner vi att vi inte kan lämna dessa människor "åt sitt eget öde". Vi fortsätter att arbeta sida vid sida.

I sådana här situationer utbildar vi människor och skapar system för att göra rapporteringen enklare. Vår egen personals närvaro på fältet säkerställer naturligtvis att många saker förverkligas på bästa möjliga sätt. Missbruk är ovanliga, men de som gjort sig skyldiga till sådant har blivit tvungna att svara för sina gärningar. De som stöder vårt arbete behöver också få veta att det alltid finns vissa risker i vårt arbete. Allt förverkligas inte alltid enligt de ursprungliga planerna och tidtabellerna. Låt ändå inte vetskapen om detta förminska vår glädje över alla de oräkneliga verksamhetsformer, genom vilka vår nästas liv någonstans långt borta har förändrats, för att någon här har brytt sig om och älskat dem.

Elsa pysslar i eftisgruppen. Barnen hjälper till att samla ihop till fadderavgiften genom försäljning av olika handarbeten.
Foto: Lotta Liljeström

Fadderstöd med samlade krafter

För ett år sedan började Johannes församlings eftisgrupper Kronan, Humlan och St. Jacobs understöda ett fadderbarn i Etiopien via Finska Missionssällskapet. Här berättar Lotta Liljeström, barnledare i Johannes församling, Helsingfors, om initiativet.

Varifrån kom idén att stöda ett fadderbarn?

”Min familj hade under min uppväxt ett par fadderbarn och jag tyckte alltid att det var spännande att höra hur barn i andra delar av världen hade det. Jag har som privatperson velat understöda också, men det har inte riktigt blivit av, som så många andra saker man vill. Medan jag studerade till barn- och familjeledare på läroavtal via Kristliga Folkhögskolan i Nykarleby fick vi som uppgift att tänka ut ett sätt att utveckla verksamheten på vår arbetsplats. Jag kom då att tänka på att fadderbarnsverksamhet kunde hjälpa någon som verkligen behöver det, men också visa för de barn jag jobbar med dagligen att det inte behöver vara svårt att hjälpa andra människor. Samtidigt hoppas jag kunna föra vidare de positiva upplevelser jag själv hade som barn.”

Fadderavgiften är 300 euro per år.

Hur får ni ihop de pengarna?

”Pengarna samlar Johannes församlings tre eftisar ihop tillsammans. Vi har till exempel frivilliga kaffeavgifter under föräldramöten och säljer julkort som barnen gjort. Med tre eftisar som jobbar tillsammans blir det inga stora summor för familjerna, utan alla kan ta del i det.”

Vad har barnen tyckt om att ha ett fadderbarn?

”Eftisbarnen tyckte det var intressant och spännande när vi hade en riktig missionär på besök. Hon berättade och visade bilder från Etiopien där vårt fadderbarn bor. Ofta tittar de på fotot av vårt fadderbarn som finns på eftis och funderar lite på henne.”

Hur har barnens föräldrar reagerat?

”Vi har bara fått positiv feedback av

föräldrarna. Några som inte haft småpengar med sig vid insamlingarna har senare stuktit åt mig sitt bidrag till fadderbarnskassan för att de vill vara med och hjälpa till.”

Vad tycker du om projektet?

”Jag är glad att vi vågade pröva idén. Det har varit väldigt givande. Jag är glad att inte bara de andra eftisgrupperna, utan också vår förman Nenne Lappalainen, ledare för kyrkans barnverksamhet i Johannes församling, hjälper och stöder projektet. Hon var också med och ordnade en fin trädgårdsfest där en stor del av intäkterna gick till fadderbarnsverksamheten. Det var väldigt uppskattat eftersom jag just då var på slutrakan av mina studier och hade svårt att riktigt hinna med allt. Lite extra jobb innebär det ju, men det är det definitivt värt!”

Intervju: Britt-Helen Lindman

Maja Haikola

Kom ihåg dina vänner på bemarkelsedagen eller hedra de bortgångnas minne genom en gåva till Paulinum prästseminarium i Namibia. Den valbara summan betalas till Maja Haikolas minnesfond, Sampo 800014-161130, IBAN: FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH. Skriv MAJA i meddelanderutan.

Vill du få hälsningen publicerad i tidningen Mission, kontakta Finska Missionssällskapets svenska sektion, tfn 09-1297 282. Hälsningar till följande nummer av Mission, som utkommer i slutet av september, skall vara redaktionen till handa senast den 20 augusti.

ÅRSMÖTESKALLELSE

FINSKA MISSIONSSÄLLSKAPET RF:S ÅRSMÖTE

Plats: Maneesi, Kadettikoulunkatu 6, 49400 Fredrikshamn
Tid: lördagen 9.6.2012 kl. 9.00

Granskning av fullmakter sker kl. 8-9 på mötesplatsen.

Vid årsmötet behandlas följande ärenden:

1. val av ordförande, sekreterare, två protokolljusterare och rösträknare
2. konstaterande av mötets lagenlighet och beslutförhet
3. godkännande av mötets föredragningslista och arbetsordning
4. föredragande av verksamhetsberättelsen, bokslutet och revisorernas utlåtande
5. fastställande av verksamhetsberättelsen och bokslutet samt fattande av beslut om beviljande av ansvarsfrihet för styrelsemedlemmar och verksamhetsledaren samt övriga ansvariga
6. fastställande av verksamhetsplan och budget
7. fastställande av medlemsavgifter
8. val av styrelsemedlemmar i stället för de som står i tur att avgå och de som avgått
9. utnämning av en valkommitté för val av följande styrelse
10. val av två revisorer och två revisorssuppleanter
11. övriga i möteskallelsen nämnda ärenden som styrelsen framställt

Styrelsen 10.2.2012

KRÖNIKA

Ugglan i trädet

Varje morgon får vi besök av åtminstone tre eller fyra tiggarpojkar. Till en början gav vi dem någon slant eller lite ris. Men när vi fick höra att det är någon annan som i slutändan får allt det vi lägger ner i de gula plastburkarna slutade vi med det. Istället började vi förse tiggarpojkarna med kex som vi såg till att de åt innan de lämnade vår port. Knappast är det så mycket bättre det heller. Men den lilla njutning som några kladdiga chokladkex ger kan väl i alla fall inte skada någon?

En morgon vågade sig pojkarna inte in på vår gård. Vi tänkte inte så mycket på det förrän nästa morgon då de igen stod utanför vår port. Då tog min nyfikenhet överhand och jag gick med kexpaket fram till pojkarna. Det visade sig att det var ugglan i det stora trädet mitt på gården som skrämde dem. Pojkarna pekade och förklarade, men eftersom jag inte kan serere förstod jag inte vad de försökte säga. Ingen av de annars så nyfikna pojkarna följde efter mig när jag gick fram till trädet inne på gården för att närmare iakttä den stora ugglan som satt där högt uppe på en av grenarna.

När vi åt lunch frågade jag hemhjälpens och barnflickans varför pojkarna inte vågade komma i närheten av ugglan. Kvinnorna pratade först en lång stund med varandra, på serere, och svarade sedan så där diplomatiskt, att det finns de som tror att ugglor inte för gott med sig. Jag fick inte ut mer än så av dem. Men efter att ha frågat till höger och vänster av senegaleser som jag känner tillräckligt bra förstår jag nu att det kanske inte alls var en ugglan som satt i vårt träd. Det kan hända att det var en förklädd djinn (en slags ond ande eller demon). Orsaken till att detta väsen kunde ta sig in på vår gård är att vi varken skyddar vårt hus, vår gård eller oss själva med amuletter.

När jag försökte förklara för vår granne varför vi inte tycker att det är nödvändigt med amuletter för att vara beskyddade mot det onda, kom jag plötsligt på att det var första gången sedan jag kommit till Senegal som jag diskuterat min tro med en senegales, sådär på riktigt. Det kanske kan låta lite märkligt. Vad sysslar då riktigt en missionär i Afrika med om hon inte vittnar om Jesus varje dag? Eller egentligen kan vi väl ställa samma fråga till oss alla som är kristna, var än i världen vi befinner oss. Vad fyller vi egentligen våra dagar med? Det blir allt för ofta så att vi drunknar i allt det som finns där runt omkring det väsentliga. Rapporter, pappersarbete, möten och strategier. Visst är allt det här också nödvändigt för att kunna göra ett bra arbete, men jag tror att det är viktigt att nu och då fråga sig var fokus ska vara. Och med jämna mellanrum justera perspektiven lite grann. Jag är glad att ugglan, eller den förklädda djinnen, bestämde sig för att sätta sig i vårt träd. Den tvingade mig att ställa mig själv några viktiga frågor beträffande mitt arbete och min vistelse här i Senegal. Varför är jag här? För vem är jag här?

Ugglan är nu borta och tiggarpojkarna vågar sig igen ända fram till vår trappa. Där sitter de tålmodigt varje morgon och väntar på de kladdiga chokladkexen. De vet nog inte ännu varför jag inte var rädd för ugglan och varför vi inte skyddar vår gård med amuletter. Men en vacker dag, när jag lärt mig serere, kanske ugglan eller djinnen hittar tillbaka till vårt träd. Då är det kanske dags att berätta för tiggarpojkarna hur vi skyddar oss mot det onda.

Anna Tikum
skribenten är
missionär i Senegal

Den evangelisk-lutherska kyrkan och Finska Missionssällskapet spelar en viktig roll för bevarandet av massajernas identitet i Tanzania. Kyrkan ger också massajerna möjlighet att ta del av evangeliets budskap om Guds nåd och kärlek. Finska Missionssällskapet stöder arbetet genom den nya insamlingen "Jag tror", som startar den här våren.

Massajernas kultur bevaras i kyrkan

Naunai Machau sökte skydd i den lokala kyrkan när det uppstod konflikter mellan jordbrukarna och massajerna i regionen. Foto: Anna-Riitta Holmström

Yakobo ole Ngopuke tillsammans med sin familj. Foto: Sari Lehtelä

En flicka bekantar sig med bibeln. Foto: Anna-Riitta Holmström

ITanzania har det under de senaste åren skett omfattande förflyttningar av invånare och stora mängder massajer har därför flyttat till Morogoro. Massajerna har haft problem med att anpassa sig till den nya omgivningen och de har ofta hamnat i konflikter med lokalinvånarna angående markrättheter. Bland massajerna finns även stora brister i hälsovården och barnen har inte anpassat sig till skolsystemet. I början av 2011 inledde Finska Missionssällskapet tillsammans med Morogoro stift arbete bland massajerna. Målet är att hjälpa massajerna och lokalinvånarna att leva fredligt tillsammans.

Biskopen i Morogoro stift, Jakob Mameo Ole Paulo, är själv massaj och har framgångsrikt jobbat för att förbättra massajernas situation. Kyrkan försöker bevara massajernas kultur och språk samtidigt som man vill ge massajerna möjlighet att ta del av evangeliets budskap om Guds nåd och kärlek. I Morogoro stift finns 46 församlingar med sammanlagt 37 000 medlemmar och 52 präster. I många byar hålls gudstjänsterna på massajernas eget språk och psalmboken och Bibeln finns färdigt översatta till deras modersmål. År 2010 prästvigdes de första massajpräster och idag verkar massajer både som präster och evangelister i församlingarna.

Byns äldste grundade egen församling

I byn Mikongoro har biskop Mameos arbete gett resultat: massajerna har nu äganderätt till marken och de vill utveckla sin by. Som bäst håller man på att bygga en skola. Byns äldste, Jakobo ole Ngopuke, berättar hur församlingen grundades i byn. Hans fru Blandina Mwalimu deltog i en gudstjänst i grannbyn. En tid senare döptes hon i den församlingen. Ole Ngopuke godkände att hans fru blev kristen. Hustruns tro ledde till att han själv och en annan av byns äldste bestämde sig för att grunda en församling i deras egen by. Ett år senare blev de själva också döpta.

”Den kristna tron har lärt oss hur viktigt det är att vi bryr oss om varandra”, konstaterar Jakobo ole Ngopuke.

Den andre byäldstens son, Ibrahimu, är nu evangelist i byns församling. I byn Mikongoro har massajspråket bevarats speciellt starkt. De biblar, psalmböcker och katekeser på massajspråket som sänts till församlingen har väckt mycket intresse.

Finska Missionssällskapets missionär Oskari Holmström arbetar bland massajerna. Han ser hur viktig kyrkan varit bland massajerna.

”Kyrkan och Missionssällskapet har spelat en viktig roll då det gäller att bevara massajernas identitet.”

Flickorna får gå i skola

Kyrkan har också startat läskunnighetsklasser för massajerna. Ungefär var tionde massaj kan läsa och skriva. Massajerna har inte kunnat läsa på sitt eget språk eftersom undervisningen tidigare skett på landets huvudspråk swahili. I januari i år startade åtta nya förskoleklasser där barnen får tala sitt eget modersmål.

I arbetet bland massajerna fäster man också uppmärksamhet på flickornas skolgång. Ofta har flickorna fått stanna hemma för att hjälpa till med hushållsytorna och de har

gifts bort tidigt, ibland redan i tioårsåldern. Via kyrkans fadderarbete ges flickorna nu möjlighet att gå i skola och skaffa sig en utbildning.

Flydde till savannen

”Det var en vanlig dag hemma. Plötsligt såg jag hur grannarna flydde ut på savannen”, minns Naunai Machau som bor i centrala Tanzania.

”Främmande män kom gående mot vårt håll. Jag visste att det förekommit sammandrabbningar mellan massajerna och de lokala jordbrukarna. Jag förstod att jag genast måste ge mig iväg.”

Naunai Machau var höggravid. Trots det sprang hon i två timmar ut på savannen för att gömma sig. Många andra kvinnor från byn hade också flytt och tillsammans gömde de sig bland buskarna på savannen en hel månad. Naunai födde sitt andra barn under den tiden. De andra kvinnorna försökte samla ihop mat åt Naunai, men ibland hade de bara vatten att ge henne.

”Vi fick höra att kyrkan i vår hemby kunde erbjuda oss skydd, så vi återvände dit. Där fick vi också mat.”

”Vår biskop gav oss tröst och stöd. Vi höll gudstjänster i kyrkan och bad tillsammans.” I Naunai Machaus ögon kan man se smärtsamma minnen från händelserna för fyra år sen.

”Jag var rädd för att dö, men i kyrkan fick jag hopp och vågade börja tro på Guds omsorg.”

Text: Paula Laajalahti och Britt-Helen Lindman

Källa: Vår kyrkas Mission 1/2012.

Jag tror-kampanjen

Finska Missionssällskapets startar en ny kampanj i vår. I samband med kampanjen ”Jag tror” berättar sällskapet och dess samarbetskyrkor om hur människor kommer till tro och vilken inverkan tron har i deras liv. De pengar som samlas in via kampanjen går bland annat till evangelisationsarbete bland massajer i Morogoro i Tanzania.

En miljon massajer

Massajer är ett folkslag som finns i gränstrakterna mellan Kenya och Tanzania. I detta område finns närmare en miljon massajer. De flesta massajer har språket maa som modersmål. Boskapsskötsel är stommen i massajernas ekonomi och kultur och människorna klär sig traditionellt i röda tyger. Massajerna har tidigare varit monoteister, med en egen gud kallad Engai eller Enkai, men idag är många massajer kristna eller muslimer.

Vill du stöda arbetet bland massajerna?

Insamlingsbrev skickas i slutet på maj. Understöd kan också betalas in till:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Märk inbetalningen ”SOM2012”.

En gåva på 10 € räcker till att betala förskoleavgifter för två barn, för 24 € får man tre biblar på massajspråket, för 40 € en krittavla till en skola och för 75 € en hel vattentank till en förskola.

Redskapen och fröna kommer till användning om regnen bara kommer. I framtiden ska vattenpumpar göra befolkningen mindre beroende av regn.

Finska Missionssällskapet sände under hösten mathjälp värd 280 000 euro till sydöstra Etiopien. Det här bidraget hjälpte 19 000 människor genom den värsta nöden. Nu ser sällskapet till att tillgången på livsmedel säkras på lång sikt.

Getter, höns och redskap motar hungersnöden

”Nu har vi gått över från akut mathjälp till mera långsiktiga åtgärder. I det här skedet strävar vi till att trygga områdets tillgång till livsmedel så att mathjälp utifrån inte längre behövs”, berättar Mari Tuohimaa, koordinator för katastrofarbetet.

Förra hösten uteblev regnen i Gasara-området på grund av torkan. Mekane Yesus-kyrkans avdelning för utvecklingssamarbete delade med Finska Missionssällskapets stöd ut mathjälp i fyra månader.

För att förebygga en ny hungersnöd har finska Missionssällskapet finansierat utdelningen av getter och höns samt redskap för att bereda jorden för sådd.

Getmjölk ger barnen näring

Både mathjälp och getter, höns och verktyg har gått till två olika samhällen i Gasara-området. I mitten av Waradubedalen rinner en flod, men annars är området torrt och kargt. Byn Balo Habebe är högre belägen på en bergssluttning och mer grönskande, men det är omöjligt att odla grödor på de branta sluttningarna. Invånarna i båda dalarna är tacksamma för hjälpen de fått.

”Getterna ger oss en kopp mjölk morgon och kväll. Vi ger mjölken åt barnen. När hönorna börjar lägga ägg kan våra familjer äta och så kan vi också sälja ägg. Vi är mycket tacksamma för stödet som vi har fått. Ni är de enda utlänningarna som någonsin kommit till vår by”, berättar Balo Habebe-dalens invånare som samlats utanför den statliga myndigheten.

Jorden är redan bearbetad för odling

”Klimatet har blivit osäkert. Vi vet inte längre när regnen börjar och hur länge de varar. Ibland är regnen extremt kraftiga, och lerskred från bergen förstör skörden”, berättar byns män.

Så här beskriver Tirunesh Hailu som bor i Balo Habebe sin situation: ”Min man har dött, och jag lever med mina två barn. Jag fick mathjälp i fyra månaders tid och nu en tupp och fem höns. Jag odlar kaffe på sluttningarna. Förra året fick jag ändå en så dålig skörd att jag bara tjänade ett par tusen birr (ungefär 100 euro) i vinst. Det räcker inte till att leva på.”

Finska Missionssällskapet fortsätter sitt arbete i dalen till-

sammans med Mekane Yesus-kyrkans avdelning för utvecklingssamarbete. Nästa steg är att leverera utsäde för sådd och vattenpumpar.

Området är mycket svårtillgängligt och nås inte av någon annan hjälporganisation.

”Det är helt klart att hjälpen behövs. Vår utgångspunkt är att vi agerar på platser där ingen annan är. Dessutom vill vi stöda människorna så att de kan stanna i sina egna hemtrakter och inte är tvungna att ge sig iväg någon annanstans”, berättar Tuohimaa.

Text och foto: Kati Keski-Mäenpää

Vill du stöda Finska Missionssällskapets katastroffond?

Gör en inbetalning till IBAN: FI38 8000 1400 1611 30, BIC: DABAFIHH, skriv HJÄLP i meddelanderutan.

Tack för din gåva!

Två samhällen i Gasara-området har mottagit både mathjälp och getter, höns och redskap. ”Getterna ger en kopp mjölk morgon och kväll. Vi ger mjölken åt barnen.”

Söndagsskollärarna Moise Ndong, Marie-Louise Faye och Antoine Diouf undersöker de nya bilder med bibeltema på söndagsskollärarnas kurs.

Senegals lutherska kyrka satsar på kristen fostran

Senegals lutherska kyrka har förbättrat den kristna fostran för barn och unga. Kyrkan har färdigställt ett nytt söndags- och skriftskolmaterial samt startat dagklubbar i församlingarna.

"Låt barnen komma till mig".
Lamine Thiam har ritat bilderna för skriftskolan.

Senegals lutherska kyrka är bara 25 år gammal. Idag driver kyrkans 13 församlingar verksamhet på språken serere, pular och wolof. Kyrkan har hittills saknat ett enhetligt skriftskolmaterial på de nationella språken.

Skriftskolmaterialet på serere blev klart i slutet av förra året. Pastor Tuula Fayes arbetsinsats för att skapa materialet var betydelsefull. Materialet är uppbyggt för 27 lektioner med tillhörande uppgifter för eleverna.

Kyrkans grupp för kristen fostran har redan utbildat skriftskollärare så att de kan använda det nya materialet. I församlingarna anser man att undervisningen är oumbärlig och läromaterialet har tagits emot med glädje. Undervisningsgrupperna har kommit igång fint i många församlingar.

Skriftskoleleverna börjar som 12-åringar, men också föräldrarna får delta i undervisningen. Målsättningen är att skriftskolan ska pågå från hösten till våren, med konfirmanstionsfest vid pingst. Skriftskolans läromaterial håller som bäst på att översättas till franska. Texterna kommer senare att översättas till wolof och pular.

Söndagsskolorna fick nytt bildmaterial

Söndagsskolorna i Senegal har äntligen fått bilder med bibliskt tema att använda i undervisningen. En tavelserie med 80 motiv från bibelns berättelser, varav största delen är ur Nya testamentet, illustrerar nu undervisningen i församlingarna. Lamine Thiam från Senegal har ritat bilderna. Tavlorna i A3-storlek är laminerade med plast, och uppdelade i två pärmar för att läraren lätt ska kunna hantera och transportera dem.

För tillfället arbetar ett femtiotal söndagsskollärare i Senegals lutherska kyrkas tretton församlingar. Ungefär femhundra barn nås av undervisningen. Vanligtvis samlas söndagsskolorna i samband med gudstjänsten på söndagarna, under predikan.

Dagklubbsarbetet ger skolfärdigheter

Initiativet till dagklubbsarbetet i den senegalesiska lutherska kyrkan kom från de lokala församlingarna. De ville stöda föräldrarna i barnens kristna fostran och förmedla budskapet om Guds kärlek till alla barn, oberoende av religion. Samtidigt får barnen i byarna på landsbygden skolfärdigheter som de annars inte skulle ha möjlighet att utveckla.

Dagklubbarna samlas på förmiddagen, fem dagar i veckan. Totalt deltar ett hundratal barn. Undervisningslokalerna som används är allt från hirslador till klassrum med tegelväggar. Som ledare fungerar en kvinna och två män som fått utbildning via läroavtal. Kyrkans arbetsgrupp för kristen fostran ansvarar för undervisningens innehåll och utbildning av ledarna. Bland föräldrarna utses även en ansvarsgrupp som fungerar som ledarnas stöd på det lokala planet.

Finska Missionsällskapets fadderprogram stöder kyrkans dagklubbsarbete i tre församlingar.

Text och foto: Mirja Montonen

I församlingens dagklubb lär sig barnen hur man använder en penna och får andra färdigheter som behövs i skolan.

Barnen på landsbygden får gå i förskola tack vare församlingarnas verksamhet.

Missionspraktik i Na

För ett år sedan förändrades Aarnio Markos vardag radikalt – han tog en paus från sitt heltidsjobb inom marknadsföring i Karleby och reste till Namibia som Finska Missionssällskapet praktikant i tre månader.

Intervju: **Joanna Lindén**

Foto: **Marko Aarnio**

Den lutherska kyrkans högstadium Nkurenkuru.

”En dag blev jag presenterad för en äldre kvinna. Hennes barnbarn kallade henne Kuku, som betyder ”äldre kvinna” på språket Oshiwambo. Kuku tar fortfarande själv hand om sitt hushåll och odlar marken kring sin gård. När vi kom in på Kukus gårdsplan tog hon några danssteg sina 94 år till trots och berättade om hur tacksam hon var över att finländarna hade kommit med evangeliet till Owamboland”, berättar Marko.

Joonas Ntyamba, församlingsmedlem i Nkarapamwe, studerar bibeln under kyrkans skolningsdagar.

mibia

Ett typiskt hem i Ovamboland.

En zebra i Etoscha nationalpark.

Marko landade i Namibia i januari 2011 med sikten inställt på Oniipa i norra Namibia. De två första månaderna deltog Marko i renoveringen av Onandjokwe sjukhus. Sedan fortsatte uppdraget vid Finska Missionssällskapets läroverk i Nkurenkuru.

Marko fotograferade mycket under sin tid i Namibia. På hemmaplan kunde hans vänner och bekanta följa med arbetet och äventyren via Markos blogg, som han uppdaterade tillsammans med Sofia Helsing, som också var på praktik i Namibia. Så här beskrev Marko sin vardag i februari förra året:

”Nu har vi snart varit tre veckor här i Nkurenkuru. Under en ”normal” dag stiger jag upp runt sjutiden, äter morgonmål och cyklar 2,5 km i uppförsbacke för att komma till skolan. De dagar jag inte har annat program jobbar jag på en privatskola som drivs av kyrkan. På skolan hjälper jag till att ordna upp biblioteket för att det ska bli användbart igen. Efter skolan besöker jag vissa dagar en missionärsfamilj där jag spelar och pysslar en stund med barnen.”

Kvällarna i Namibia fylldes ofta av cykelturer och promenader.

”Oftast blir det att följa Kavangoflodens strand västerut. Det finns massor av stigar att välja mellan. Längs stranden ser man folk bada, tvätta kläder, fiska, vattna boskap, tvätta bilar etc. Ibland hittar man sig omgiven av tiotals kor, tjurar, getter eller åsnor. Så länge man håller sig bort från själva vattnet är djuren vänligt sinnade. I vattnet däremot kan det finnas krokodiler och flodhästar, dem ska man inte leka med”, skriver Marko i sin blogg i februari 2011.

Marko hann uppleva många olika sidor av missionsarbetet i Nkurenkuru.

”Förra veckan var jag tillsammans med några församlingsanställda från Rundutrakten till Katima Mulilo för att hålla en workshop. Syftet var att utbilda församlingarnas äldste och lekmannapredikanter i Caprivi-området. Där är den lutherska kyrkan fortfarande i startgroparna. Självt hade jag som uppgift att dokumentera, hjälpa till med praktiska saker samt att hålla ett par andakter. Dagarna var långa och heta.”

>> Kom och lyssna på Marko vid missionsfesten i Kronoby, ”Har vi unga na mission?” lördagen den 16 juni.

Läs mera på Markos blogg:

<http://enjoyingthebackstreets.blogspot.com/>

Marko Aarnio, bosatt i Karleby, åkte på missionspraktik till Namibia förra året.

Missionsfest i Kronoby 15-17 juni: Har vi na mission?

Kronoby församling välkomnar till årets missionsfest. Fredagen den 15 juni inleds festdagarna med missionssymposiet "I mötet med Ahmed och Tham", en paneldiskussion om integration och multikulturell dialog i arbet livet. Mellanösternexperten **Svante Lundgren** samtalar kring temat tillsammans med personalchefen vid Snellman AB **Lena Holmberg** och byrådirektören vid Arbetskraftsbyrån i Jakobstad **Mats Löfberg**. Finska Missionssällskapetets direktör för utrikesarbetet **Rolf Steffansson** deltar också i diskussionen. Som moderator fungerar **Bengt Häggblom**.

Årets utländska gäst, biskop **Joseph Bvumbwe** från Malawis evangelisk-lutherska kyrka, diskuterar kring mission och gemenskap över gränserna på lördagskvällen klockan 19 till 20.30.

Kom ihåg att anmäla dig

Anmälningblanketten kan fyllas i elektroniskt via www.krfolk.fi. Du kan också skriva ut blanketten från www.mission.fi/missionsfest och faxa den till 06-788 9449 eller posta den till Kristliga Folkhögskolan i Nykarleby, Seminariegatan 19, 66900 Nykarleby. Anmälan kan också göras till folkhögskolan per tel. 06-788 9400. Anmälningar behövs med tanke på serveringen. Programpunkterna är öppna för allmänheten utan förhandsanmälan. Bokningar av måltider och måltidspaket görs till rabatterade priser då du anmäler dig före 11.5.

Titta in på Missionsfestens egen Facebook-sida
www.facebook.com/missionsfest

"På årets missionsfest ställer vi oss frågan: Har vi na mission? Vilken är vår uppgift när det gäller att förvalta det rika arv vi fått i vår kristna tro, så att det också i vår tid kan bli till välsignelse, såväl i vår egen närmiljö som långt borta? Missionens Herre har själv gett oss uppdraget: Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen. I det uppdraget kan vi alla finna vår egen uppgift", säger **Markus Ventin**, kyrkoherde i Kronoby.

Hjärtligt välkomna till missionsfesten i Kronoby!

VÄLKOMMEN TILL AFRIKA!

Det finns lediga platser på följande resor. Resenärerna erbjuds möjligheter att bekanta sig med mission ur olika synvinklar under resorna.

- **Viktoriefallen, norra Botswana och Namibia (Stefan)**
21.6-5.7.2012, 3 750 €
- **Namibia-rundtur på svenska (Stefan eller Olle)**
26.10-11.11.2012, 3 800 €
- **Julresa till Namibia (Olle)**
11-28.12.2012, 3 800 €

Bekanta dig även med våra övriga grupp- och paketresor eller be att vi skickar mera information.

Vi skraddarsyr resor och bistår dig som vill färdas på egen hand med flygbiljetter, bil, logi och safari.

www.koonono.com

stefan@koonono.com 045-1238272,
olle@koonono.com 050-4656152

Koonono Resor Ab, Mjölntårnet 1 i 32, 00920 Helsingfors

Biskop Joseph Bvumbwe besöker Finland

Biskop Bvumbwe var med och grundade den evangelisk-lutherska kyrkan i Malawi för 30 år sedan. Den 15-17 juni medverkar han i missionsfesten i Kronoby.

Malawis evangelisk-lutherska kyrka har cirka 100 000 medlemmar och driver idag ett omfattande diakoni- och påverkansarbete.

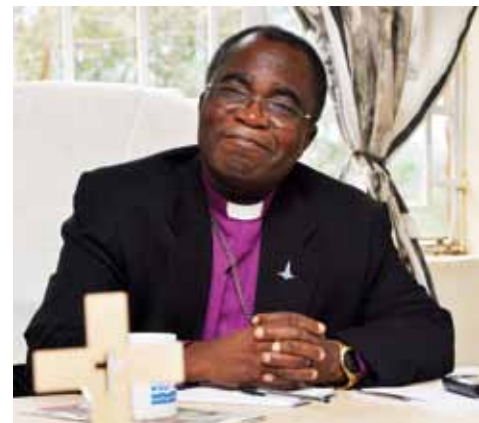
– Vår kyrka har ända sedan börjat satsat på diakoni för att tjäna de svagaste, säger biskop Bvumbwe.

Den lutherska kyrkan i Malawi är politiskt engagerad och driver påverkansarbete både lokalt och nationellt. Kyrkan har i flera år lobbats på regeringsnivå för det akuta behovet av bromsmedicin för hiv-positiva barn och resultaten har varit goda.

Kyrkans utvecklingsavdelning har fokuserat på stöd till hiv-positiva sedan staten utlyste katastrofberedskap i kampen mot aids på 1990-talet. Idag lever cirka 11 procent av landets 15 miljoner med smittan.

De som insjuknat i hiv/aids behöver mångsidig hjälp och stöd, eftersom attityderna mot hiv-positiva fortfarande är mycket hårda på landsbygden och socialskyddet är obefintligt. Kyrkan arbetar för attitydförändringar på gräsrotsnivå i Malawis nio prosterier.

– Vi signalerar starkt att vi inte tolererar stigmatisering och diskriminering av personer som drabbats av hiv/aids, säger biskop Bvumbwe.

Text och foto: Joanna Lindén

Händelsekalendern

15-17.6 Missionsfest i Kronoby med temat "Har vi na mission?"
Se programmet sid 18.

24-29.7 Kyrkans Ungdoms sommarläger i Pieksämäki. Finska Missionssällskapets personal medverkar.

28.8-13.9 Kyrktorget med inspirations- och informationstillfällen inför arbetsåret för anställda och frivilliga i församlingarna. Materialpresentation och bokförsäljning. Arr. Kyrkans Central för det svenska arbetet.

15.9 Morotsmarknad i Helsingfors och Åbo

Kyrktorgen ordnas enligt följande:

Nyland

28.8 Domprosteriet: Sibbo, Kyrkoby församlingshem

29.8 Helsingfors och Mellersta Nylands prosterier: Esbo

30.8 Raseborgs prosteri: Hangö församlingshem

Österbotten

4.9 Pedersöre prosteri: Nykarleby församlingshem

5.9 Korsholms prosteri: Oravais församlingshem

6.9 Närpes prosteri: Närpes församlingshem

Åboland, Åland

11.9 Åbolands prosteri

13.9 Ålands prosteri: Mariehamn, Margaretagården

"Vid glädjens och frimodighetens källa" Seniordagar i Päiväkumpu 27-29.8.2012

Finska Missionssällskapets seniordagar för tidigare medarbetare, Ilon ja rohkeuden lähteellä, ordnas den 27-29 augusti 2012 på Päiväkumpu lägergård.

Bibelstudierna hålls av Riitta Laakio och Jukka Jämsén. I kvällsprogrammen medverkar Esa Ruuttunen, Tommi Niskala, Matti Heraja, Titta och Antti Sevanto. Hela programmet finns på finska på nätsidan www.lahetysseniorit.fi.

Anmälan från och med 2.5 och i främsta hand via nätet: www.mission.fi/paivakumpu/tapahtumat/. Det går också att ringa Päiväkumpu kurscenter (09) 1297 249 eller skicka e-post till paivakumpu@mission.fi.

Välkommen!

FMS kontonummer

Gåvor från privatpersoner:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Församlingarnas kollekt m.m.

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10

BIC: DABAFIHH

Frivilliga bidrag till tidningen Mission

IBAN: FI25 8000 1600 0607 10

BIC: DABAFIHH

referensnummer 450 000 00023

Maja Haikolas minnesfond

skriv MAJA i meddelanderutan

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30

BIC: DABAFIHH

Födelsedagskonton

Britt-Helen Lindman,

tfn 09-1297 266

Testamenten

Tarja Larmasuo, tfn 09-1297 204

Insamlingstillstånd

2020/2010/3168 för 1.1.2011-31.12.2012, beviljat 15.11.2010 av Polisstyrelsen. Insamlingstillstånd Nr 1107 K12 för 1.1-31.12.2012 beviljat 14.9.2011 av Ålands Landskapsregering.

Kvinnogruppen **Tuntuakwata**, "Allt har sin början" visar sin uppskattning med sång och dans i kyrkan. Kvinnorna har getts chansen att förbättra sina familjers utkomstmöjligheter i samarbete med Malawis evangelisk-lutherska kyrkas utvecklingsavdelning. Foto: Joanna Lindén

Min mission

Det är fascinerande att ha mission som sin hjärtesak. Det är flytta sitt intresse långt ut i världen till andra kulturer och andra folk.

Inspirationen är Jesus själv. Vad visade han på? Vad gjorde han? Vad sa han? Han föregick verkligen med gott exempel. Han var ständigt aktiv för människan. Det fyllde honom med bedrövelse, när han såg hur hjälplösa och illa medfarna människorna var. Vem brydde sig om dem i deras nöd?

"Skörden är stor men arbetarna få", sade han till sina lärjungar. Det blev till en appell! Något måste göras! "Be därför skördens herre, att han sänder ut arbetare till sin skörd."

Så är det alltså! Bedjande människor behövs. Brinnande hjärtan likaså. Ögon som ser. Och en vilja att göra något för Guds rikets utbredande i världen.

Till Petrus sade Jesus: "Föd mina lamm". Med bröd? Med livets bröd? Ja, båda behövs i mission. Jesus såg djupare är vi. Han såg människornas nöd och hur de längtade efter att någon skulle leda dem rätt. De behövde bröd, men de behövde också livets bröd, kärleken från Gud. Är det alltså så? Naturligtvis! Vi måste tro att människorna längtar efter mening och tro.

Missionen har förändrats, tycker jag. Där jag växte upp var det hednamissionssyftningen och missionsmöten som gällde. Det var dit man gick om man ville stöda missionen. Mitt intresse finns kvar. Mission är fortfarande viktigt för mig. Men begreppet mission har förändrats och kan idag betyda många saker - eller är det kanske jag som har förändrats? När någon förr talade om mission, då tänkte jag omedelbart på

kristen mission, ett spridande av Jesu goda evangelium. En kvinna berättade en dag på TV om sin mission. Hennes mission var att berätta för andra kvinnor om sin syn på cancer som drabbat henne.

Min egen mission är alltså den kristna missionen. Men den har förändrats, specialiserats och gått in på nya banor. Min mission har börjat rikta sig till barnen, de fattiga, de illa medfarna, de föräldralösa. Fadderbarnen hoppas jag skall känna att någon älskar dem och bryr sig om dem i deras utsatta situation. "Låt barnen komma till mig, sade Jesus. Guds rike tillhör sådana som de". Han värderade barnen högt. Kanske när Jesus mina fadderbarn och Guds rike blir deras. Det hoppas jag på!

Kerstin Granvik